

Неусѣтно годинитѣ минаха. Старитѣ, унесени въ грижи, а младитѣ по мъка, която и тѣ още не разбираха.

Израстна Фатме стройна и гъвкава като топола. Замомѣха я и по-рѣдко оставяха да посрѣща козитѣ и да се срѣща съ Петко. Нѣмаше зли мисли Кара-Юмерѣ, нито жена му мислѣше нѣщо лошо. Но пазѣха се отъ хората. Па и грижа бѣ да задомятъ Фатме, да я видятъ настанена. Не искаха да оскърбятъ децата, както тѣ ги наричаха. Но раздѣлата вече се налагаше.

Уговориха се старитѣ. Задъ устието на Чамдеренската рѣка Кара-Юмерѣ направи сая. Струпа до нея малка кржгла колибка. Обгради саята съ плетъ и поржча на Петканѣ да не връща вечерь козитѣ въ селото — да не се трепи добитѣкътъ. Петканѣ нищо не каза. Стариятъ му остави голѣма топла пита, парче сирене и вжзелъ съ соль. Обеща му, че ще го обхожда. Така започна новиятъ животъ на Петканѣ, откъснатъ отъ тая, която го очакваше, която го обичаше.

Загриженъ идваше Кара-Юмерѣ. Донасяше хлѣбъ и сирене, а понѣкога и сушени сливи и круши, отъ които често даваха на Фатме и на него. Помагаше му изъ саята. Разпитваше за пашата, за живота на останалитѣ козарчета. Носѣше му много здраве отъ бабата и казваше, че Фатме пита добре ли е.

Петканѣ израстна левентъ, силенъ. Възмжжа и стана още по-голѣмъ майсторѣ на кавала. Но пѣснитѣ му, които се лѣеха отъ кавала, не бѣха крѣшни и игриви; отъ него вече тжга и мъка като есенни листа се отронваха и разнасяха далеко по планината.

Бѣ единъ отъ ония хубави лѣтни дни, когато сѣнката унасяше на дрѣмка, а водитѣ на рѣката подкняха за кжпане, козитѣ пладнуваха подъ дивата круша на поляната, а нѣкои отъ тѣхъ бѣха нагазили изъ рѣката. Голѣмото шарено куче залая. Петканѣ стана. Вгледа се къмъ Лжджа-дере и не се изненада като видѣ дѣдо Радилѣ, другарѣ на баща му.

Старикѣтъ дойде, приседна подъ крушата, избърса си покритото съ потъ чело и поде:

— Изморихъ се, синко! Отъ вчера сутринъ обходихъ „Кичеста“, спузнахъ се презъ „Диканарника“. Минахъ презъ „Чамлѣка“, ама волчетата си не намѣрихъ. Въ земята потънаха — не се чуа, ни видѣха. Ехъ! И тѣ отидоха въ сейменски ржце при вашитѣ. И, като се загледа въ рѣката, добави:

— Ако бѣше живъ баща ти, друго щѣше да бжде.